

culâ, ejusque Sectatoribus, impune coleretur. Sed minime cum *Fraticellis* confunderetur. Et quoniam famosam hanc feminam parum novere Ecclesiasticæ Historiæ scriptores, mihi verò contigit legere, in celebri Ambrosiana Bibliotheca ejus Processum authenticum, Anno Christi MCCC. Mediolani confectum, arque illius Sectæ Historiam MStam a Clariss. Poricellio scriptam: neminem tœdebit, ut puto, rem a me accipere paucis delineatam, dignam profectò, quæ ad posterorum notitiam transeat, ne a muliercularum somniis atque præstigiis agi se in transversum deinceps sinant.

Ex antiquis Scriptoribus unus ille, quem Raynaldus in Annalibus Ecclesiasticis ad Annum MCCC. laudat, quique de hac femina loqui videtur, est Auctor Annalium Colmariensium, editus ab Urstiso, sive sit illius Chronici Continuator ignotus. *Præcedenti Anno*, inquit, *venit de Anglia virgo decora valde, pariterque facunda, dicens, Spiritum Sanctum incarnatum in redemptionem mulierum. Et baptizavit mulieres in nomine Patris, & Filii, ac Sui. Quæ mortua ducta fuit in Mediolanum ibi & cremata: cujus cineres Frater Johannes de Vissemburg Ordinis Prædicatorum se vidisse pluribus referebat.* Si Guilielminam designare hisce verbis Scriptori huic animus fuit, uti quæ dicam persuadent, in multis ille deceptus est. Non ex Angliâ, sed e Bohemiâ, Mediolanum se contulit perditissima hæc femina. Processus inscribitur *contra Guilielminam Bohemam, vulgo Guilielminam, ejusque Sectam.* Ibi verò ante omnia habetur sententia promulgata contra Dominum Stephanum Confanonerium, Anno Domini MCCXCV. die Mercurii XXIII. Mensis Novembris, quod a multis retro annis fuerit credens, fautor, receptator, & amicus Hæreticorum Sectæ de Concorezo. Est autem Concorezum Vicus agri Mediolanensis. Culpatur etiam, quod multa enormia commiserit contra Fidem Catholicam in favorem Hæreticorum, defendendo publice errorem ipsorum, ac tenendo domi suæ scholam eorumdem. Item quod ad flagitiorum suorum cumulum, necem sanctæ memoriæ Beati Petri Martyris, tunc Inquisitoris, cum quibusdam aliis tractavit cum effectu; propter quod maleficium bannitus fuit Anno MCCLII. die Sabbati XII. Aprilis, per Dominum Petrum Potestatem Mediolani. Aliæ quoque sententiæ in eum dictæ referuntur: tum is damnatur, & Potestati Sæculari traditur. Interfuit hisce Actis Frater Stephanus de Vico Mercato de Ordine Fratrum Prædicatorum, idem ille, cujus Carmen de Rebus gestis Ottonis Vicecomitis Archiepiscopi Mediolanensis habes editum Tomo IX. Rer. Italicarum. Succedit Processus adversus Guilielminam, cujus Secta ad ullam luxuriæ licentiam inclinasse nusquam legitur, sed quidem dementissimis Phantasiæ aut fraudis femineæ figmentis abundasse. Corius, alique Scriptores rerum Mediolanensium, sequuti heic rumores vulgi, a veritate incauti descivere. En ergo germana & absurdissima Guilielminæ dogmata, quæ quamquam nunc risum facile legenti excitare possint, attamen fidem olim ac venerationem invenere apud non paucos è Plebe. Primo perhibebat Guilielmina, sese esse Spiritum Sanctum (scilicet tertiam Sanctæ Trinitatis Personam) in sexu femineo incarnatum, ac natum e Constantia, Bohemiæ Regis uxore

A simul & Reginâ. Secundo, sicut Gabriel Archangelus olim Mariæ Virgini annuntiaverat Incarnationem Verbi Divini, sic etiam Raphaël Archangelus Constantiæ Reginæ annuntiaverat incarnationem divini Spiritus, idque sacro die Pentecostes, quo ipso eadem Guilielmina post integrum annum in lucem emissa fuit. Tertio, sicut Christus fuit verus Deus & verus Homo in sexu virili, ita Guilielmina esse se venditabat verum Deum & verum Hominem in sexu femineo, quæ Judæos, Saracenos, & falsos Christianos salvatura foret, uti per Christum, ejusque Sanguinem veri salvantur Christiani. Quarto, ipsa æque ac Christus moritura erat, secundum naturam humanam, non verò secundum divinam. Quinto, resurrectura & ipsa erat cum corpore humano in sexu femineo ante universi humani generis resurrectionem, ut ascenderet in Cælum coram suis discipulis, amicis ac devotis. Sexto, uti Christus Beatum Petrum Apostolum suum in terris Vicarium reliquit, eique regendam tradidit Ecclesiam suam, ita & Guilielmina, nempe Spiritus Sanctus, reliquerat sibi Vicariam in Orbe terrarum Mayfredam Ordinis Humiliatorum Sanctimonialem. Septimo, ad imitationem Sancti Petri, Mayfreda ista Guilielminæ Vicaria celebratura erat Missam ad sepulcrum Spiritus Sancti incarnati: deinde verò solemnî apparatu eandem Missam repetitura, ac sessura, & concionatura in maximo Templo Mediolani, & subinde Romæ in Apostolica Sede, ubi futuri erant ei Discipuli ac Apostoli, æque atque Christo fuerant. Octavo, Mayfreda futura erat vera Papißa, auctoritate & potestate veri Papæ prædita, ita ut Papa & Papatus Ecclesiæ Romanæ, qui tunc erat, abolendus esset, & locum daturus Mayfredæ Papißæ, aqua baptismi sacro abluendi erant Judæi, Saraceni, ceteræque nationes, quæ sunt extra Ecclesiam Romanam, & nondum sunt baptizatæ. Nono, Quatuor Evangelii antiquis sublatis, nova quatuor successura erant, Guilielminæ jussu scribenda. Decimo, uti Christus videndum se post resurrectionem dederat, idem præstitura erat Guilielmina suis Discipulis. Undecimo, euntibus ad Monasterium Clavallis, ubi ipsa erat tumulanda, tantum Indulgentiæ tribueretur, quantum erat proficiscentibus Hierosolymam ad Christi Sepulcrum: quare ex universis terrarum partibus peregrini venturi erant ad ipsius Guilielminæ tumulum visitandum. Duodecimo, Sectatoribus hujus Sancti Spiritus, scilicet Guilielminæ, imminabant plurima mala ac mortes, non secus atque Apostolis Christi: ex ipsis verò ejus affectis futuri erant, qui collegas suos in morem Judæ in manus Censorum Fidei traderent.

Hæc præcipua fuere abominanda Guilielminæ deliria, hæc ridenda somnia. Reliqua enim ex his confectaria mitto. Neque verò ea omnia confixerat Guilielmina ipsa, sed quidem stultissima illa Mayfreda, atque impius quidam Andreas Saramita. Fortassis ii statuerant sibi ante oculos deliramenta non dissimilia Simonis Magi, quæ Eusebius describit in Historia Ecclesiastica, & Epiphanius in Panario. Quod mirere simul ac doleas, Guilielmina, fortassis Anno Christi MCCLXXXI. e vivis erepta, tumulata primo fuit Mediolani in Templo Sancti Petri ad Hortum: exinde verò sub initium subsequenteris Anni MCCLXXXII. ejus ossa